Eternitate - by Ben Ami

Cine mai ştie când, pe un promontoriu al minciunii, Lapida – sclava rătăcirilor putea fantasma milioane de creduli, şi reuşea să deranjeze cu pricinile sale cerebrale gerontocrația mass-mediei din frumosul Olimp, adică exact acolo unde se pun la cale trădările lumii moderne.

Privind-o prin ochii marelui preot al văzduhului puteai zice că-i cea mai fericită creatură din lume, că viața nu-i numai ură, ori batjocură, că nisipul aproape sticlos de atâta căldură de fapt îi răcoreşte nu-i pârjoleşte tălpile.

Înconjurată de noianul de gânduri ce nu-i dădeau pace, cu pruncul bine protejat de boarea de vânt uscat la pieptul ei generos, părea mulțumită.

Apa bolborosea în fântâni din cauza secetei. Ființele Domnului îşi fulgurau veşmintele într-o trecere cât mai nevăzută de mânia zeului arşiței. Destul de des, câte o umbră de răcoare îşi încerca puterile cu vreo spinare de călător, înfiorând pielea uscată, ori reuşind să aducă mulțumire pruncului abia născut şi oprindu-i plânsetul, ori mulțumindu-i ochii înroşiți de plâns şi de pofta laptelui matern, niciodată ostoită până la capăt.

Un phoenix măiastru săgetează văzduhul înspre perechea sa uitată pe o coamă de munte. Impasibilă la bucuria sclavei, pasărea abia dacă făcu o clipă de umbră. Trăia zborul la intensitatea la care ar fi putut aştepta o veşnicie ca ceva să se întâmple, şi altceva s-o trezească din amorțirea amintirilor perechii sale, alături de care nu mai fusese demult.

— Pasăre sfântă, o întrebare frumoasă, îndrăzneşte Lapida alergând cinci paşi în urma phoenixului. Aerul se încinge dintr-o dată în jurul buzelor mamei, sânii tresaltă şi dor, copilul scânceşte prin somn oprind femeia din mers, întorcându-i atenția degrabă la el. Măiastra-i acum departe.

Lapida scoate un sân nefiresc de alb şi lăptos dintre veşminte, îl pune-ntre buzele copilului şi stoarce uşor. Picături de nectar înmoaie buzele mici, ochişorii se strâng de plăcere. Abia apoi.

De departe aude, zăreşte şi vede cum trece o cămilă purtând un Erou cu fruntea-nroşită de soarele gol. Pruncul surâde, sclava acoperă sânul şi zâmbeşte amar în urma trecerii lui, observând apropierea Caravanei Amăgirilor. Ghiceşte că-i ea după zarva iscată. Au alămuri strălucitoare, şi

tamburine şi coarne de argint care țipă muzici bizare, şi strigători, şi saltimbaci, şi clovni au cu ei. Femeia se teme şi pruncul deschide ochi, mânuțele-i se agită. Ar vrea să se ascundă sclava, dar unde?

Saltimbancul agită un clopoțel şi strecoară o monedă în turbanul copilului. Clovnul născut în eprubetă lasă potirul cu agheazmă la picioarele Lapidei. Omul-tigru e mai gălăgios şi trezeşte copilul sclavei când strecoară-ntre veşmintele lui o furculiță de aur furată din palatul lui Genedis Han. Ghicitoarea se pune în genunchi şi-i sărută gleznele umflate de mers, făcând scăpat un inel de platină lângă potirul clovnului. Ea râde şi se îndepărtează. Lapida oftează. Pruncul se uşurează în somn pe poalele ei prăfuite. Soarele îşi ia rolul în serios şi usucă udul pruncului. E din nou ca înainte.

Acum sclava ştie că ea e sortita, darurile LOR sunt lucruri de adio. Odată luase parte la jocuri de societate, fusese vie şi plină de nuri pentru golanii aristrocrați. Dorită şi adulată de bătrânii conducători ai Olimpului. Cuvintele lor clădeau visele tuturor, întâlnirile dădeau speranță, poveştile treceau din mână în mână. Familia şi pruncii însemnau tot ceea ce era mai de preț. Acum, în loc de gânduri bune, doar lucruri şi bani, şi cuvinte împrăştiate-n mulțime, şi ură, şi răutate, şi interese meschine uitate pe papirusuri scumpe între găşti de experți.

Până când daruri false, cuvinte mincinoase şi glorii furate de la zei? Până când… grăi în fața pruncului adormit războinica mamă.

Femeia începu să cânte încetişor şi aerul prinse a vibra în jurul ei. Vocea sa cristalină străbătea pustiul şi aduna forța particulelor de nisip, ordonându-le, creând ceva nemaivăzut până atunci. Spațiul se contorsionă parcă într-un ultim spasm gigantic. Saltimbancului îi fugi nisipul de sub picioare şi căzu. Cămilele se prăbuşiră. Clovnul îşi făcu cruce şi ghicitoarea scuipă în sân. Ştia că începuse.

Cântecul se transformă în vuiet, un val enorm de nisip izbi porțile Olimpului. Spulberându-le. Plebea urlă de frică. Pe străzi doar panică şi teroare pură.

Menestrelii imperiali se sinuciseră. Familia imperială înnebunise. Apoi totul se stinse de la sine, şi vremurile deveniră iarăşi ceea ce fuseseră odată. Însă, pruncul murise de spaimă, iar mama sa de sforțare.

Îndepărtându-se, Eroul şi Phoenixul gândesc, în aceeaşi clipă, că şi oamenii au momentele lor de glorie, pentru că zeii şi sclavii, în Eternitate, coincid.